

ZPRAVODAJ

KLUBU VÝSADKOVÝCH VETERÁNŮ
PŘI VÚ 8280 PROSTĚJOV

40

ROČNÍK XVI

číslo 1

Redakční uzávěrka: 27.12. 2006

JUBILEJNÍ ROK 2007

Kolegové, přichází k nám rok dvatisícisedmý a s ním pro nás mnohé, významné to jubileum. Vojenští výsadkáři nezapomenou na tuto dobu, zvláště ti, co stáli u tohoto vojska zrodu.

Vraťme se dnes o šedesát let zpět, do Zákup a poválečných let. Válečné zkušenosti ukázaly mnohé, jaké úkoly a význam má vojsko výsadkové !

Myšlenky též zaletí do Hradčan či Stráže, na barákové tábory a písečné tam pláže. Na letiště, na překážky, do „opičího ráje“, na první seskok svůj, s pocity jak „z báje“.

Pro nás, co u zrodu výsadkového vojska jsme stáli, přichází vzpomínky jak z dále. Na to vše, co jako mladí jsme prožívali, na ten elán a srdce do výcviku jsme dali.

Do čela toho vojska se postavili, zkušení válečníci commandos, známé nám celebrity. Co jméno to hrdina, Paleček, Krzák, Černota či Vavrda a další co v bojích se osvědčili, válečnou vřavou prošli, nás mnohé naučili !

A když přišla léta padesátá, pro ně doba temna a zrady, co je žalář pocítiti, nezradili, osud nesli hrdě. V našich srdcích zůstali však veliteli bez chyby,

PIETNÍ AKT – PLZEŇ

I přes předpokládanou nepřízeň počasí se členové KVV Prostějov společně s příslušníky 102. pzpr zúčastnili pietního aktu – uložení tělesných ostatků generála K. Palečka a jeho manželky. Vlastní akt se konal na městském hřbitově v Plzni, kde promluvil starosta městské části Praha a zástupce armády prezentovaný zástupcem velitele 102. průzkumného praporu. Z KVV Prostějov se aktu zúčastnilo 12 kolegů a kolegů, dále příslušníci 102. pzpr. V počtu 30 vojáků v čele s velitelem 102. pzpr. pplk. Ing. Jindřichem Starým. Z dalších KVV je nutno připomenout pořádatel KVV Plzeň, dále kolegy z Prahy, Chrudimi a Klatov.

Celý slavnostní akt podtrhla účast zástupců města Plzně, posádkové hudby Tábor a čestné stráže z Prahy. Bylo to důstojné rozloučení s velitelem výsadkářem, který se zasloužil o vznik výsadkových vojsk a bojoval za svobodu našeho národa na frontách první a druhé světové války.

kol. LEISEL

CVIČENÍ VLTAVA

Před čtyřiceti lety byla napsána pravděpodobně nejvýznamnější kapitola v historii československých poválečných výsadkových jednotek.

V závěru roku 1965 se v „Plánu bojové a politické přípravy ČSLA pro rok 1966, poprvé objevil název spojeneckého cvičení vojsk Varšavské smlouvy – VLTAVA. Cvičení se mělo konat na území naší vlasti za účasti útvarů a jednotek Maďarské armády, Národní lidové armády NDR, Sovětské a Československé armády. Šlo o největší akci vojsk na území naší republiky od ukončení 2. světové války. Ze strany zahraničních ar-

mád se cvičení VLTAVA zúčastnilo více než 12 tisíc vojáků. ČSLA při cvičení použila sama téměř 20 tisíc příslušníků.

Jak se později ukázalo stala se účast 22. výsadkové brigády a 7. výsadkového pluku zvláštního určení na tomto vojenském vystoupení, největším nasazením čs. vojenských výsadkářů od ukončení válečných operací. Oba útvary na něm předvedly nejen svoje technické možnosti, ale i mimořádné schopnosti a dovednosti všech zúčastněných příslušníků, v míře do té doby nevidané.

Pro cvičení Vltava byla vytvořena fiktivní výsadková divize, jejíž základ tvořili příslušníci útvarů a jednotek 22. výsadkové

brigády, vojáci z povolání, základní služby a záloh pod velením plk. Františka Mansfelda. Tato divize byla doplněna o jeden motostřelecký pluk, oddíl houfnic 122 mm, protiletadlovou baterii a samohybnými protitankovými děly Sovětské armády a dalšími jednotkami. Podle původního návrhu měla být nasazena brigáda sovětské armády. Svědecký velitel 22. výsadkové brigády plk. Františka Mansfelda uvádí, že na základě výsledků dosahovaných naší brigádou ve výcviku a výchově bylo rozhodnutí změněno a úkolem byla provedena 22. vb. Cvičení bylo podle plánu provedeno v polovině září. Brigáda byla v krátké době doplněna zálohami, technikou a vylčeně-

nyými jednotkami. Během jednoho týdne provedla bojové stmelení spojené s nácvičkem pouzítí přidělené techniky v boji v prostoru VVP Libavá. Zde také byla brigáda soustředěna pro plnění úkolu včetně dělostřeleckých jednotek ze SSSR. Štáb brigády zplánovala celou operaci, která využívala ke startu letišť Ostrava-Mošnov, Přerov a Pros tějov. Vlastnímu provedení předcházelo takticko-pořadové cvičení praporu vysazením na pláno-

vané doskokové plochy za velmi složitých povětrnostních podmínek. Zároveň považované za seznamovací seskok na padáku D-3.

Před tím než celý letounový sled za přeletu k vysazení na trase prolétl letní bouří bylo nutno celý svaz za sebou letících rojů přeformovat do zástupu tak, aby nedošlo k problémům s udržením sestavy a případné kolizi. Tím se však úplně změnil předpokládaný obrazec přistávajícího výsadku a bylo ztíženo shromáždění jednotek na ploše. Vše bylo o to horší, že výsadkáři seskakovali za silného větru do rozbahněného oraniště, které po průtří mračen vzniklo na doskokové ploše. Padáky nebylo možno po dopadu na zem „vylít“ a tak byla ornice ještě jednou přeorána těly vlečených výsadkářů. Relativně nejlépe dopadl spojovací náčelník jednoho z praporů, kterého jeho padák „protáhl“ mělkým rybníkem na okraji doskokové plochy, jako malá plachetnice.

K vysazení na hlavní doskokovou plochu bylo vyčleněno 1635 osob a na bechyňské letiště prapor o síle 220 osob. Výsadku na hlavní doskokovou plochu ohraničenou osadami Hartmanice – Mažice a Zálší nedaleko města

velel pplk. Ladislav Opletal.

Když se výsadkáři zmocnili letiště a přešli k boji o vzdálenější objekty, nastal nezapomenutelný zážitek pro všechny pozorovatele. Začalo totiž přistávat prvních 20 letounů AN-12 v jednodominutových intervalech a bylo zahájeno vykládání techniky. V následující liché minutě vždy jeden letoun startoval a v sudé přistával. To se opakovalo ve třech vlnách, takže přeprava veškeré techniky (samohybky SU-85, houfnice, PL kanony atd.) se uskutečnila za pouhých 55 minut.

Cvičení se zúčastnil i 7. výsadkový pluk zvláštního určení. Vzhledem ke svému průzkumnému zaměření byly průzkumné skupiny zasazeny do týlu protivníka se speciálními úkoly z letounů IL-14T na padácích PD-47.

Z letounů AN-12 v čele výsadku, byly vysazovány plošiny p-127 s naloženou bojovou technikou (samohybky ASU-57, vozidla atd.). Plošiny byly vybaveny vícevrcholnými

padákovými systémy. Jeden padák měl rozměr 850 metrů čtverečních, takže 3 vrchlíky nad jednou plošinou měli přes 2500 m².

Jednotky 22. výsadkové brigády i 7. výsadkového pluku zvláštního určení na tomto cvičení splnili všechny úkoly beze zbytku. Nasazení ukázalo vysoký stupeň připravenosti, bojové použitelnosti, schopnosti rychle se adaptovat a zvládnout jakékoliv byt zcela netypické úkoly. Vysoká fyzická zdatnost a psychická odolnost prolínala celou činností. Cvičení potvrdilo jak velké organizační schopnosti a tvůrčí kreativitu jak štábu vytvořené divize, tak štábů všech podřízených útvarů.

Perspektivní druh vojska, jehož mimořádnou použitelnost prověřila řada akcí, kterých se výsadkáři postupně účastnili, záhy stihl ne zcela pochopitelný vývoj. Přes nesporné výsledky došlo v následujících letech k řadě reorganizací a snižování počtů, rušení útvarů a složek, jehož důsledkem byla likvidace celé 22. výsadkové brigády a 7. výsadkového pluku zvláštního určení. Podobný vývoj však bohužel můžeme sledovat i v dalších etapách vývoje a výstavby naší armády až do dnešních dnů.

Upravil podle článku kol. P. Čejky uveřejněném v A REPORTU, kol. L. Opletal J. Červenák

SKOK Z „HROBU DO ŽIVOTA“

V roce 1949 jsme v kurzu instruktorů byli v Hradčanech cvičeni v různých seskokových disciplínách a k výkonu potřebných funkcí při zajišťování seskoků na „statiku“. Po skocích dvojic, úplné dvacítky, s povinným otevřením i záložního padáku. Vystřídali jsme se pod pozorným dohledem instruktora Kováče ve funkcích 1. a 2. pomocníka výsadkového průvodce, samotného výsadkového průvodce a zvláště vybraní na místě vysazovače-vedle pilota. Učili jsme se základům meteorslužby, určování prvků a označování místa seskoku. Poslední disciplinou byly seskoky se zatíženým nožním zásobníkem. Pečlivě jsme si hlídali 6metrové lano naskládané nožní kapsičce. Chycení lana při odjištění zásobníku za druhý konec znamenal prudký pád těžkého přivažku. Tentokrát jsme skákali do cvičných rozbořených domků v Kuřívodech.

Po výskoku ze 600m na VJ1 jsem se tak pečlivě věnoval zásobníku, že jsem nepozoroval, kam mě to zanáší. Ano byl to ten pověstný hřbitov s rozvalenými náhrobky. Bouchlo to se mnou divoce přesně do uličky mezi ně. Bez pořádného kotoulu. Trochu jsem „zvonil“ gumovou přílbou, našťástí o zem. A trochu jsem si tu poležel a pomalu se vyhrabal skutečně „jako z hrobu“. Sbalení padáku a zásobníku už bylo veselejší. Ach ty Kuřívody, byly tím pověstné. Mnozí to potvrdí.

kol. Mrázek KVVV Praha

VZPOMÍNÁME

Po těžké několikaleté nemoci v listopadu 2006 zemřel dlouholetý člen KVV Prostějov, kolega Ladislav MĚSÍC. Mnoho výsadkářů jej znalo jako výstrojního náčelníka VÚ 8280 v Prešově i Prostějově, jako obětavého funkcionáře boxerského oddílu v Prešově a fotbalového oddílu v Prostějově. V odborné funkci byl vstřícným a obětavým důstojníkem.

Vzpomeňte s námi na jeho, skoro stále usměvavou tvář.

Tak jsem ho znal

Palko BUČKA (1932 – 2006), neměl rád, když mu někdo říkal Pavel, velitel 2. výsadkové gardové teplákové roty, tělovýchovný náčelník, účastník desítek a desítek soutěží a závodů, držitel desítek a desítek diplomů a medailí. Organizátor desítek a rozhodčí desítek a desítek soutěží, neúnavný propagátor parašutismu a spolupráce slovenských a českých výsadkových veteránů, obětavý funkcionář mnoha organizací, ale především tělem i duší výsadkář, železný veterán (tak o něm psal Žilinský večerník 19.1.1999)

Jestliže byl mimořádně aktivní, nápaditý a iniciativní jako voják z povolání, pak ani odchod do zálohy a jako důchodce nic na tomto nasazení nezměnil. Spíš naopak. S přibývajícím věkem svoji angažovanost ještě stupňoval. Vzpomeňme s jakým zápalem, houževnatostí, trpělivostí a vytrvalostí pracoval na Almanachu „Spomienok výsadkára“. Můžeme si o tom myslet cokoliv, v hodnocení se rozcházet, ale jedno musíme přiznat, že jen málo z nás by tomu věnovalo tolik času a finančních prostředků. Stejně tak času a finančních prostředků obětoval na rozvoj činnosti vojenských výsadkářov na Slovensku. Měl jeden z rozhodujících podílů na vzniku Klubu vojenských výsadkářov Slovenské republiky.

Nelze nezpomenout jeho rozhodujícího podílu na uskutečnění setkání slovenských a českých výsadkových veteránů v roce 1994. Stejně nelze zapomenout na překvapení, které nám připravil o rok dříve při zájezdu prostějovských výsadkových veteránů do Prešova. Tehdy nás na okraji Žiliny přivítal transparent „Žilina zdraví Prostějov“. Museli jsme vystoupit (k tomu nám hrál na harmoniku J. Jendrušák) a přijmout občerstvení ve formě domácí slanine, domácího chleba, spíšské borovičky – výborné a stejně tak dobré piva.

Palko byl vynikající sportovec, nejen v mladších letech, ale zdravou soutěživost si zachoval až do posledních let svého pozemského putování. Z toho nepřeborného množství soutěží, kterých se zúčastnil, vzpomeňme: 1960- Mistr ČSA ve vojenském trojboji, 1962-Mistrovství přátelenských armád ve vojenském trojboji v Moskvě, 1999 2. místo v okresním přeboru ve víceboji všestrannosti –věk. kategorie 60-70 let, 1999 získal titul instruktor výsadkář slovenské armády, 2000 – 2. místo na Mistrovství Slovenské republiky víceboji všestrannosti kat. 60-70 let, 2000 – diplom Zemplínská Širava – za přeplavání bazénu 500x, 2002 1. místo ve víceboji všestrannosti v okrese Žilina. Svěrázně oslavil své 65. narozeniny – zaběhl 65x půlku (400m=26 km), přeplaval bazén 65x(3.250m). Přeplaval ledový Váh. Denně plaval 2 hodiny v bazénu. Nebyla to jen tělesná aktivita. Například v letech 1997-2000 provedl 26 přednášek a besed. Vyjmenovat další jeho aktivity by zabralo dalších několik stránek.

Za svoji všestrannou, nezištnou angažovanost byl oceněn řadou uznání a medailemi. Byl mezi první pěticí, která získala „Zlatý odznak“ KVV České republiky. Obdržel všechny medaile udělované KVV ČR a SROV. Ani jeho občasně zaškrbnutí, někdy

i pořádný kotrmelec nic nemění na skutečnosti, že patří mezi ty špičky výsadkového vojska, na které nelze zapomenout.

Palko byl ve svém životě zvláštní, mimořádný, což nakonec potvrdil i tím, že své nejbližší i nás výsadkové veterány opustil v den, který patří k nejradostnějším a nejočekávanějším, na Štědrý den 24.12.2006.

kol. M. Řepka

ČEST JEJICH PAMÁTKY !

STŘÍPKY VZPOMÍNEK

Seděl jsem s kolegou Leošem Solařem a hovořili jsme tak o všem možném. Občas začala vzpomínka i na doby dávno minulé, prchavé, ukryté někde v podvědomí. Několik z nich jsem si poznamenal a zde jsou:

Když jsem v padesáté roce, jako voják základní služby, říká Leoš, byl přemístěn k výsadkovému útvaru do Zákup, jelo nás několik společně vlakem. Byli jsme plni očekávání a mnozí určitou nervozitu z toho, co nás čeká, řešili zkonsumováním všech potravin, které jsme jako denní dávku obdrželi na cestu.

V Zákupcech na nádraží na nás čekal čet. RUFER, výkonný minometné roty. Nařídil uložit naše bágly na vozidlo, nechal nás nastoupit do pochodového tvaru a pod velením dvou poddůstojníků odeslal do kasáren, samozřejmě. Poklusem klus! A již se běželo a zřejmě ne nejkratší cestou do kasáren. Také tempo nebylo pomalé i když poklus byl občas vystřídán chůzí. Tak se stalo, že základní tvar naší skupiny se začal natahovat a na nádraží kasáren jsme již nevbíhali jako jednotka. Několik z nás, již před cílem, jiní po doběhnutí museli ulehčit svému žaludku a „nahrmit kachny“.

V této době, ne všechno, se řešilo „normálně“, říká Leoš. Byl jsem svědkem této situace: velmi rychle přijel džíp k náspu hlíny, před ním ostře zahnul a auto se položilo na bok. Řidič mechanik vylezl, vyndal nářadí a začal něco opravovat na podběhu vozidla. Opravu dokončil, s pomocí několika očumujících vojáků postavil auto na všechny čtyři a pro přihlížející připravil „šou“. Vytočil volant, upevnil ho provazem, nastartoval, rozjel se za jízdy vyskočil z auta. Auto nechal jezdit v kruhu po nádraží. Představení ukončil až přiběhnoucí automobilní náčelník.

Jednou, to již bylo v Prešově, výzbrojní náčelník zjistil, že chybí tři minomety. Začalo být dusno. Prověřovalo se všechno a všude a výsledek – nikdo nevěděl kam se poděly. Když již viselo na vlásku, že se ztratí musíme nahlásit, ozval se opravárenský závod

s požadavkem abychom si vyzvedli opravené minomety. „Ani nevím“, říká Leoš, „zda se vůbec zjistilo, kdo minomety do opravy odeslal, aniž by o tom provedl příslušné záznamy.“

Ještě jedna historka, kterou snad znali všichni příslušníci brigády v Prešově, a to jak praporčici FOUSEK a ROST zabíjeli prase. Posílili tekutým ovocem se vydali na PZH (vlastní hospodářství), kde se vlastní akce odehrála. Čuníka zahnali do kotce, FOUSEK si na něho sedl a ROST těžkou palicí uhodil vepře do hlavy. Prase nadskočilo, „kovboje“ FOUŠKA shodilo ze svého hřbetu a svalilo se na něj. Oba, vepř i FOUSEK zůstali bezvládně ležet. Bijec ROST stál a nevěřící zíral, co se vlastně stalo. První se vzpamatoval přihlížející voják a s pokřikem: „Stala se vražda!“ utíkal na velitelství praporu. Když se prap. ROST vzpamatoval, pomohl FOUŠKOVÍ zbavit se na něm ležícího čuníka a dokončil jeho popravu.

Ne všechno nač se vzpomíná, se tak skutečně stalo. Mnohé přibarvuje lidová tvořivost. I v soukollí tehdejší vojenské mašinerie to někdy zaskřípalo a tak mohlo dojít i ke kuriozním situacím.

kol. L. Opletal

POVZDECH STARÉHO VETERÁNA

Od posledního setkání v Prostějově uplynulo už mnoho měsíců, týdnů a dnů, ale vzpomínky zůstávají stále živé, už proto – teď budu opakovat to, co bylo už mnohokrát řečeno, že to bylo setkání krásné, výborně a přehledně organizované.

Nám, starým výsadkářům to umožnilo získat přehled o tom, jaké je vybavení, výstroj a výcvik dnešních výsadkářů. Ale to hlavní je v tom, že se zde opět sešla ta celá naše výsadkářská rodina.

Člověk si v tomto pokročilém věku klade věcnou otázku – jaká síla, jaká moc, či jaký magnetismus drží tuto velikou rodinu pohromadě, čím to je, že se v takovém množství scházíme pravidelně už přes padesát let, těch míst setkání bylo a je mnoho a každé o setkání mělo a má svoji krásu, svoje neopakovatelné kouzlo. Nevím, nikdy jsem nepátral po tom, zda se takto schází i jiné útvary. Asi ne. Vždyť na našich setkáních, ať už se konají v Prostějově, v Chrudimi, Starých Splavech, či jinde, vidíme stále stejné tváře starých „Bojovníků“. O té lásce ke své zbrani mluví také existence KVV, kde se staří výsadkáři schází pravidelně a častěji, mají svůj program. Ale to podstatné je v tom, že i tady se utužují dobré vztahy a výsadkářské kamarádství.

Vrátím se však zpět k tomu Prostějovu. Bohužel patřím už k těm výsadkářům, kterým se říká „Zakladatel“, ale kterým už ta osmdesátka dávno ukázala svoje záda a žene si to dál směrem ke krematoriu. Proto se nezdobte, ani se nedivte, že člověku v tomto věku zbyly jen vzpomínky, na mnohé však už tvoje stará hlava nestačí, říkáš si zoufale „bylo to tak, či onak“. Já však myslím, že na detailech už tak moc nezáleží, protože odpověď bude taková, že to všechno bylo přece jen krásné.

V Prostějově jsme viděli ukázky bojového výcviku našich mladých kolegů, záviděli jsme jim nejen jejich mládí, ale i jejich vybavení, možnosti o kterých se nám starých v době našeho výcviku ani nezdálo. Na druhé straně si ale říkáš, „Nevadí, ale my jsme byli první“.

V televizi, na skutečných přehlídkách, či jinde vidíme naše dnešní výsadkáře v nějaké akci. Chvilí se díváš, a najednou se Ti starému kozákoví jaksi divně vzedme hrud, srdce Ti silněji zabuší, pohnou se Ti vzpomínky a nahlas pyšně řekneš svému okolí „To jsou naši kluci, to jsou výsadkáři!“ Nějaký nezúčastněný divák stojící vedle Tebe, si řekne: „Ten člověk se asi zbláznil“.

Ne, hochu nezbláznil, to jen tady srdce promluvílo nahlas, protože ten pocit sounáležitosti, tu hrdost a tu lásku ke své zbrani, tu ze sebe nemůžeš vypudit ani za padesát, ani sto let, to všechno v Tobě zůstává až do Tvého posledního vydechnutí.

Mohou být i takové okamžiky, kdy si starý veterán uvědomuje svůj pokročilý věk a svoje zoufalé postavení na tomto světě, mohlo by se klidně stát, že v takové chvíli promluví k Pánu nebes: Pane Bože, co by Ti to udělalo, kdybys nás staré výsadkáře k sobě nepovolával a nechal nás tady na vzorek, vždyť nás zase není tolik a jistě bys tu kvótu v celosvětovém měřítku nějak vyrovnal. Víš, kolik je na světě vrahů, lumpů a jině havěti? Svět by se jich rád zbavil a ještě by Tě za to lidé chválili.

A co na to Bůh? Budete se divit, nic, docela nic, je to asi tím, že výsadkářem nebyl a neví, co to je skutečné kamarádství.

kol. M. Hledík KVV Brno

Z ČINNOSTI A ŽIVOTA KVV VÝROČNÍ SCHŮZE KVV LIBEREC

Dne 3. a 4. října 2006 uspořádal Klub výsadkových veteránů Liberec výroční schůzi. Po příjezdu a ubytování dne 3. října výbor klubu připravil v klubu DUKLY Liberec přátelské posezení. Výroční schůze se zúčastnili zástupci klubů: KVV Prostějov ve složení kol. Starý, Stará, Čtverák a Jugas, KVV Zlín, KVVV Praha, kolegové Gallat, Kubíček, Lukášek, Wimr. V sobotu před výroční schůzí po prohlídce Liberce jsme v kasárnách chemické brigády položili kyticí k pamětní desce 71. výsadkového praporu. Dále nám velitel chemické brigády plk. Ing. Gajdoš ukázal sňh tradice této brigády. Pak jsme se zúčastnili slavnostní části výroční schůze KVV Liberec, kde jsme vyslechli zprávu o činnosti klubu a zdravotice hostů. Setkání s přáteli a kamarády bylo velmi příjemné.

kol. L. Jugas

VÝROČNÍ SHROMÁŽDĚNÍ KVV PROSTĚJOV

Dne 25. listopadu se uskutečnilo výroční shromáždění KVV Prostějov. Před výročním shromážděním se uskutečnila ve 13.00 hod. porada předsedů (zástupců) regionálních klubů z České a Slovenské republiky, kteří se zúčastnili výročního shromáždění. Při hodnocení

ní společných akcí poděkoval kol. Gajdoš z KVV Bratislava všem, kteří přispěli na pamětní desku vynálezce padáku Baniše ve Smolenici. Kol. Hanák z KVVV Praha informoval o průběhu oslav výročí skupiny Anthropoid v Praze a o přípravě expozice historie výsadkového vojska, která bude na 15 panelech a bude putovní. Kol. Chromek informoval o setkání příslušníků 71. praporu ve Starých Splavech. Dále byly hodnoceny akce jako Setkání bývalých příslušníků Luštěnice, Setkání na moravsko-slovenském pomezí pořádané klubem Zlín, uložení ostarků gen. Palečka a jeho manželky na městském hřbitově v Plzni, 2. ročník Memoriálu zakladatelů výsadkového vojska. Z tohoto ročníku byly všem místním klubům rozeslány záznamy fotografií na CD.

Bylo doporučeno registrovat kluby jako občanská sdružení. S registrací mají dobré zkušenosti kluby Praha, Prostějov, Chrudim a nově Zlín. Registrace umožňuje lepší finanční podmínky pro činnost klubů. Odbornou pomocí s registrací může poskytnout KVV Prostějov. Bylo připomenuto, že kluby mohou čerpat od Krajských vojenských velitelství z fondu kulturních a sociálních potřeb pro oprávněné důchodce peníze na vstupné a dopravu na kulturní akce a příspěvek na společné akce. Z tohoto fondu má každý oprávněný důchodce nárok na věčný dar v hodnotě 400,- Kč při „kulatém“ výročí.

Byly předběžně dohodnuty termíny akcí klubů v roce 2007. Uctění památky Anthropoid se uskuteční 18.6.2007 v Praze. Ve dnech 29.6. – 1.7. 2007 bude v Žilině Setkání vojenských výsadkových veteránů, na které jsou pozváni i veteráni z klubů v České republice.

Pravděpodobně v září 2007 v Chrudimi se uskuteční Setkání k 60. výročí vzniku výsadkového vojska. Organizací oslav je pověřena 4. brn. K tomuto výročí se připravuje i vydání odznaku na stuze. 3. ročník Memoriálu zakladatelů výsadkového vojska uspořádá v roce 2007 klub Chrudim. Termíny akcí v Chrudimi budou upřesněny až po zpracování plánu vojenského útvaru. Byla dohodnuta úprava podmínek pro udělování Zlatého odznaku tak, aby byl dostupný i pro aktivní zasloužilé členy, kteří byli výsadkáři v základní vojenské službě.

Byly dohodnuty poplatky za Zpravodaj, zasílaný z Prostějova. Při samostatném odběru za 3 výtisky v průběhu roku 50,- Kč včetně poštovního. Při hromadném doručení do místa klubu 5,- Kč za výtisk, poštovné neúčtovat.

Tyto závěry porady byly přijaty a schváleny všemi přítomnými zástupci klubů.

Po poradě předsedů klubů v 16,00 hod. začalo výroční shromáždění, kterého se zúčastnili hosté: místopředseda města Prostějova Miroslav Pišták, vel. 601. skupiny speciálních sil plk. gšt. Ing. Páleník (v této době již brigádní generál), jeho zástupce pplk. gšt. Ing. Kovanča, vel. 102. pzpr. pplk. Ing. Starý, NŠ 102. pzpr. mjr. Ing. Budík a velitel ASC DUKLA PV mjr. PaedDr. Blaška. Po přivítání hostů začala výsadková hymna, uctění památky zemřelých, potom následovala zpráva o činnosti klubu, kterou přednesl předseda kol. Starý. V této zprávě kol. Starý zhodnotil činnost klubu v uplynulém období, seznámil s jednáním porady předsedů, dále nastínil úkoly pro příští

období a akce, které připravuje KVV Prostějov i ostatní kluby. Po zprávě o finančním hospodaření a zprávě revizorů úřtu byli oceněni: Zlatým odznakem kol. R. Zapletal a medailí ZA ZÁSLUHY kol. Hurdálek a Helia, vítězné 2. ročníku Memoriálu zakladatelů výsadkového vojska. Kol. Hanák z KVVV Praha předal pamětní medaili jejich klubu kol. J. Starému. Násle- dovala diskuse ve které vystoupili 3 hosté a 8 kolegů z klubů. Byl zvolen výbor. Po ukončení oficiální části následovala volná zábava s živou hudbou. Výbor KVV Prostějov děkuje všem kolegyním a kolegům za příspěvky do tomboly, která byla bohatá.

kol. R. Zapletal, Čtvrtek

Výroční shromáždění KVV Zlín

Dne 2.12.2006 se konalo výroční shromáždění KVV Zlín. Jednání proběhlo v jídelně policie ČR ve velmi přátelském a společenském duchu. Společného shromáždění se zúčastnilo 65 členů klubu a hosté z KVV Bratislava, Žilina, Trenčín, Liberec, Praha, Prostějov a Brno. Hlavním hostem byl starosta Uherského Brodu s manželkou a předseda okresní organizace Bojovníků za svobodu. Nový předseda klubu kol. František Pospíšek (vystřídal kol. A. Koláře) seznámil přítomné s provedenými 27 akcemi v průběhu roku, které měly společenský a pietní charakter. Počet členů klubu se rozšířil na 53 členů a 21 příznivců. Plánované akce v roce 2007 dávají záruku pro úspěšný klubový rok. Po oficiální části, následovala družná zábava se živou hudbou. KVV Zlín přijal charakter občanského sdružení.

kol. F. Lejšek

Výroční shromáždění KVVV Praha

Výroční shromáždění Klubu vojenských výsadkových veteránů Praha se uskutečnilo 9. prosince 2006. K uvedenému dni měl klub 93 členů Z uvedeného počtu jich bylo přítomno 50. Dále byly přítomny delegace 8 klubů z ČR a 1 ze SR (Bratislava, Brno, Chrudim, Liberec, Luštěnice, Písek, Prostějov, Tábor a Zlín) a mimo jiné i nestor našich klubů, kolega Lukášek, který se vyznačuje záviděnímhodným optimizmem.

Kolega Hanák vyhodnotil všechny akce roku 2006 a podíl jednotlivců na jejich přípravě a provedení. Ocenění byli medailí ZA ZÁSLUHY kolega Dvořáček a Urban a Pamětní medailí kolegyně Štrajt, Vaněk, Lajpold, Visinger, Tvrz a Červinka.

Příjmy klubu mimo darů sponzorů a členských příspěvků, byly získány z 25% i brigádnickou činností členů a to ve výši 21000,- Kč, což je hodno následování všude tam, kde je to možné. V diskusi vystoupilo 9 hostů a 7 členů KVVV.

kol. J. Starý

Výroční členská schůze KVV Brno

Výroční schůze brněnského KVV, který má 25 členů, proběhla na klubu Univerzity obrany

11. prosince 2006 za účasti 18 členů. Schůze se zúčastnila tříčlenná delegace KVV Prostějov, zástupce rektora Univerzity obrany plk. gšt. Ing. Trojan, který velel 601. skupině speciálních sil před gen. Ing. Páleníkem a mjr. Dr. Blaška, bývalý velitel ASC DUKLA v parašutismu, který se stal 25-tým členem klubu a dva dny po VČS odletěl do Arabských emirátů, kde v současné době trénuje sportovní parašutisty.

Kolega Chlup, mimo toho, že je předsedou klubu, vede i klubovou kroniku, která stojí za zhlédnutí. Aktivní členové byli oceněni diplomem a kolega Antl Pamětní medailí.

Klub je finančně závislý pouze na členských příspěvcích, které zvýšil ze 100 na 150 Kč ročně. Kolega Blaška podal zajímavý návrh, aby na dům v Brně-Lišni, který byl několik měsíců úkrytem příslušníků skupiny WOLF-RAM, které velel kpt. Otisk a jejíž členem byl i plk. Černota, byla umístěna pamětní deska. Udržování tradic je naší povinností a proto věříme, že pro realizaci tohoto návrhu udělají naši brněňští kolegové maximum, rádi jim pomůžeme.

kol. J. Starý

PROSTĚJOVSKÁ DUKLA

Na 32. vojenském mistrovství světa v parašutismu, který se konal v červenci 2006 v ruském městě Rjazani, závodilo 131 mužů z 28 států. Trenér Jiří Blaška si v prostějovském Večerníku posteskl, že Ruská federace dělala již pro vstup na mistrovství takové problémy, že Švédové, Finové, Francouzi, Němci, Rakušané, Belgičané a další se tohoto mistrovství nezúčastnili i když by patřili k favoritům. Problémy pokračovaly i dále v průběhu mistrovství, a přesto Jiří Gečnuš se stal mistrem světa v individuální akrobacii, družstvo skončilo druhé. Družstvo získalo i stříbrnou medaili v hodnocení družstev a bronzový kov získal Pavel Taršinský v soutěži na přesnost přistání. Protože mezi parašutisty je vojenské mistrovství ceněno více než civilní je zisk 4 medailí našimi parašutisty výborným výsledkem.

Na následném civilním šampionátu v ruském Stupinu, kde parašutisté DUKLY PV reprezentovali Českou republiku opět obstáli. Vybojovali totiž 4 medaile – 2 stříbrné a to Jiří Gečnuš v absolutním hodnocení (toto hodnocení získal již na třech mistrovstvích světa) a družstvo v klasických disciplínách. Bronzové hodnocení si přivezl Libor Jiroušek za výkony v individuální akrobacii za volného pádu a družstvo v soutěži v přesnosti přistání. Jsou to obdivuhodné výkony členů našeho družstva ve světové konkurenci.

Jsou dobrými pokračovateli těch, kteří zahynuli v září roku 1972 v Bulharsku.

kol. L. Opletal-

JAK JSTE TO DĚLALI V HOLEŠOVĚ ?

S takovou otázkou mě – bývalého tělovýchovného náčelníka 7. vp v Holešově oslovil po letech L. Opletal, bývalý TN 22. vb a můj odborný náčelník z doby mého působení ve funkci TN 65. výs. praporu. Samozřejmě, že měl na mysli tělesnou přípravu a sport.

Ne náhodou mohu na tuto otázku odpovědět dost jednoduše. 7. vp a taky já jako TN jsme vlastně vyšli z „lůna“ 22. vb a tím zejména v začátcích uplatňovali zaběhnutou koncepci, prostředky a metody tělesné přípravy výsadkářů. Po redilokaci brigády a praporu zvláštního určení v roce 1960 na Moravu, jsme zahájili výcvik a tým i tělesnou přípravu v provizorních podmínkách. Chyběla zejména materiálně technická základna pro efektivní tělesnou přípravu a sport. Proto bylo její vybudování jednou z prvních úloh. V této oblasti jsem na štěstí nebyl nováčkem. Už v Prešově na Borkutu jsem řídil přebudování staré rakousko-uherské střelnice na novou koncepci, budoval na Sekčově první výsadkovou překážkovou dráhu a její prvky pak i u 65. výs. praporu. Po zavedení systému metodiky boje zblízka a sebeobranu také speciální cvičiště pro tento účel. Po příchodu na Moravu pak nejprve vybudování 200m překážkové dráhy v Jezdeckých kasárnách v Prostějově a potom teprve do Holešova. Tam jsem spolu s funkcí TN 7. vp převzal souběžně také nutné budovatelské úlohy. Nejprve to byly obě překážkové dráhy (200m a výsadková), potom následovalo cvičiště pro boj z blízka a výstavba nové tělocvičny. V okolí kasáren vyměření tratí (5,10,15 a 20km) pro zrychlené přesuny a ke zlepšení plavecké gramotnosti adaptace protipožární nádrže na plavecký bazén. Tady se konal intervalový plavecký trénink a organizované otužování při RTC.

Mým hlavním záměrem bylo dosáhnout v co největší míře ve všech odvětvích TP vysokou efektivitu, odbouráním maxima ztrátových časů a prostojů. Služební tělesnou přípravu mužstva a vojáků z povolání doplňovala bohatá mimoslužební sportovní činnost a to, jak pravidelná v oddělech sportu, tak nepravidelná, ale častá. Byly zde organizované různé branné soutěže, jako víceboje, orientační závody, turistické akce, lyžařské závody 100km za 24 hodin, horolezecké a vodácké závody. Většina akcí měla i postupový charakter až do reprezentace útvaru na veřejnosti i po linii armády. Oddíly – atletický, fotbalový, judo byly účastníky civilních krajských dlouhodobých soutěží. Jednotlivci po odchodu do zálohy startovali i ve vyšších a dokonce ligových soutěžích.

Specifické a ne úspěšné místo v systému TV a sportu měly návky a vystoupení na dvou spartakiádách, přesto, že jsem měl jako TN jinou představu o potřebách, názorech a účinnosti prostředků užívaných k rozvoji celkové tělesné zdatnosti a bojové připravenosti příslušníků skupin hloubkového průzkumu. Celkově však je možno konstatovat, že organizovaná služební tělovýchova s mimoslužební aktivní sportovní činností se významně podílela na dobré vycvičenosti příslušníků skupin speciálního určení, ale také na kvalitní tělesné zdatnosti velitelského sboru a důstojníků štábu 7. vp.

kol. Jiří Štastný

MOJE VZPOMÍNKY NA VÝSADKOVÉ VOJSKO

Para výcvik jsem absolvoval v letech 1950-1952 na Trojském ostrově v Praze. Tam jsem

absolvoval i instruktorský kurz. První seskoky jsem absolvoval na letišti v Klecanech a Ružyni. Po vyučení v ČKD Sokolovo Praha jsem nastoupil do Vojenské školy leteckého dorostu v Kremnici. Po maturitě jsem se nedostal do vojenského leteckého učiliště, ale ke spajařům, a tak po roce jsem odešel k dosloužení základní vojenské služby k dělostřelcům. Po ukončení vojenské základní služby jsem pracoval v ostravských dolech, kde jsem též pokračoval v parašutistické činnosti. V roce 1957 jsem nastoupil jako instruktor výcviku branců na KV Svazarmu v Banské Bystrici. Měl jsem však problémy s krajským náčelníkem státní bezpečnosti (chodil jsem mu za dcerou), a tak jsem znovu odešel pracovat do dolu Mládeže v Novákách. V tomto dole jsem utrpěl těžký úraz při závalu. Po zlomeninách nohy a rukou jsem nemohl fírat a tak mě vyslali do školy do Bratislavy. Po tříměsíčním školení jsem zůstal pracovat na SÚV ČSM. Při této práci jsem se opět věnoval parašutismu, výcviku branců pro výsadkové vojsko. Protože jsem neměl žádné zkušenosti s výcvikem u výsadkového vojska, žádal jsem, abych v rámci vojenských cvičení záloh mohl toto absolvovat u výsadkového vojska. Splnilo se mi to až v roce 1961, kdy jsem byl povolán na cvičení k výsadkovému vojsku do Holešova.

Dne 1. 7. 1961 po příchodu do posádky jsme byli vystrojeni a vyzbrojeni. Na druhý den ráno při nástupu do zaměstnání jsme se dozvěděli, že poručík Belička bude naším velitelem čtyři po dobu cvičení. Choval se k nám i přes tvrdý výcvik přátelsky a my jsme se mu zase odvděčili tím, že jsme v hodnocení byli nejlepší četou záloh. Absolvoval jsem tu seznamovací seskok, seskok s plnou polní a se zbraní, bojový seskok do terénu a noční seskok u Uničova, s pochodem až na Libavou. Skákali jsme z IL-14. Po nočním pochodu a rozběhu začalo přet, doslova lít. Já jako průzkumník jsem šel nějakých 100m před četou. Když jsem už byl pořádně mokrý, zůstal jsem stát pod jedním stromem. Když mě četa dostihla, poručík Belička říká: „Franku, co se děje?“ „Soudruhu poručíku vidíte jak lije?“ To průzkumníkovi, výsadkáři vadí? Jdeme vpřed!“ A tak úplně mokří a zničení jsme dorazili na Libavou. Další dva dny už byly jen odpočinkové a rozloučení v jedné z hospod, která patřila jen nám a poručíku Beličkovi. Při rozloučení jsme mu předali věcný dar, který jsme zakoupili. Loučili jsme se plni dojmů a zkušeností, které jsme získali za dobu cvičení. Po návratu domů jsem pokračoval ve výcviku branců, bohatší o zkušenosti, které jsem získal při cvičení u výsadkového vojska.

25. 9. 1961, ani ne dva měsíce po vojenském cvičení, jsem se znovu ocitl u výsadkového vojska. V rámci krize Západní Berlín jsem byl znovu povolán na vojenské cvičení. Tentokrát do Prostějova. Zde jsem absolvoval 4 seskoky z IL-14 a AN-2. V té době se však konal I. Memorál J. Kriváně. Protože Juraj byl mým dobrým přítelem (spolu jsme strávili jako instruktoři na KV Svazarmu 4 roky), a protože jsem v té době plnil výkonnostní třídu Místra sportu (potřeboval jsem k tomu závody), tak jsem se chtěl těchto závodů zúčastnit. Nezůstávalo mi nic jiného než uprosit svého velitele, aby mě pustil. I když byla situace složitá a nebyly možné opušťáky, našel jsem

u něho pochopení a pustil mě na sobotu a neděli. Mohl jsem však odejít už ve čtvrtek po obědě. V pátek a v sobotu jsem absolvoval soutěž a ještě v sobotu večer jsem se chtěl vrátit do Prostějova. Do Zvolenu na nádraží jsem jel na vypůjčeném motocyklu. V jedné z vesnic mi vběhl do cesty chodec. Nechtěl jsem jej srazit, a tak jsem motocykl stočil do příkopy, ale nevěšim si, že je tam krátké železné zábradlí. Narazil jsem do něho (tehdy ještě nebyla povinná přilba). Po nárazu mi to skalpovalo hlavu, zlomilo dva krční obratle a porušilo míchu. Naštěstí v té době tou obcí projíždělo vojenské auto z Orem laz, a když uviděli, že tam ležím v uniformě, hned mě naložili a odvezli do nemocnice ve Zvolenu, kde mě operovali. Po této operaci jsem zůstal ochmutý. Byl jsem však rád, že žiji, a tak mě nenapadlo, že to musím ohlásit na útvar do Prostějova. Začali po mě pátrat jako po zběhovi. Když mě našli, přijela pro mě sanitka a odvezla mě do vojenské nemocnice do Olomouce. Tam jsem však dlouho nepobyl, protože mi skončilo vojenské cvičení a já jako civil jsem neměl nárok na vojenskou nemocnici. Převezli mě do nemocnice do Bratislavy.

Byl jsem téměř rok a půl ochmutý než jsem se z toho dostal a mohl znovu pracovat. V roce 1997 jsem přežil další těžkou autohavárii. Ani to mě neodradilo, a proto jsem se zapojil do práce v Klubu vojenských výsadkářů, ve kterém pracuji od roku 2000. A nejen to, díky tomu jsem se vrátil i ke skákání, a od roku 2001, kdy jsme v Bratislavě absolvovali první veteránský seskok, jsem vykonal 9 seskoků na padáku OVP-68 a 9 seskoků na padácích typu křídlo. To byly moje doteky s výsadkovým vojskem, za co mu velmi děkuji. Vzpomínky zůstanou nezapomenutelné.

Z paměti kol. P. Franíka z KVV Bratislava zpracoval kol. Červáček

VÝSADKOVÉ SKUPINY STÁLE ŽIJÍ

Ve dnech 1. a 2. září 2006 se konalo setkání bývalých příslušníků 1. armádního výcvikového střediska VÚ 1910 Luštěnice z let 1961-1963 v obci Hodonín u Štěpánova nad Svratkou. Celkem se zúčastnilo asi 50 bývalých příslušníků i s manželkami. Organizací setkání byl pověřen kol. Jaromír JURKA pod taktovkou kronikáře Vladimíra VIMMRA. Jako host se zúčastnil kol. JEREMIAŠ s manželkou z KVV Prostějov s bohatou zásobou suvenýrů. V družné zábavě za zvuků vlastní hudební skupiny (2 muži) se probíraly různé zážitky a vzpomínky na výsadkovou službu. Bylo také určeno kdo z přítomných bude organizovat příští setkání a kde. Toto bude upřesněno během dvou měsíců. Setkání se velmi vydařilo.

kol. B. Kubíček

Ne náhodou mohu na tuto otázku odpovědět dost jednoduše. 7. vp a taky já jako TN jsme vlastně vyšli z „lůna“ 22. vb a tím zejména v začátcích uplatňovali zaběhnutou koncepci, prostředky a metody tělesné přípravy výsadkářů. Po redислоkaci brigády a praporu zvláštního určení v roce 1960 na Moravu, jsme zahájili výcvik a tím i tělesnou přípravu v provizorních podmínkách. Chyběla zejména materiálně technická základna pro efektivní tělesnou přípravu a sport. Proto bylo její vybudování jednou z prvních úloh. V této oblasti jsem na štěstí nebyl nováčkem. Už v Prešově na Borkutu jsem řídil přebudování staré rakousko-uherské střelnice na novou koncepci, budoval na Sekčově první výsadkovou překážkovou dráhu a její prvky pak i u 65. výs. praporu. Po zavedení systému metodiky boje zblízka a sebeobrany také speciální cvičiště pro tento účel. Po příchodu na Moravu pak nejprve vybudování 200m překážkové dráhy v Jezdeckých kasárnách v Prostějově a potom teprve do Holešova. Tam jsem spolu s funkcí TN 7. vp převzal souběžně také nutné budovatelské úlohy. Nejprve to byly obě překážkové dráhy (200m a výsadková), potom následovalo cvičiště pro boj z blízka a výstavba nové tělocvičny. V okolí kasáren vyměření tratí (5,10,15 a 20km) pro zrychlené přesuny a ke zlepšení plavecké gramotnosti adaptace protipožární nádrže na plavecký bazén. Tady se konal intervalový plavecký trénink a organizované otužování při RTC.

Mým hlavním zámerem bylo dosáhnout v co největší míře ve všech odvětvích TP vysokou efektivitu, odbouráním maxima ztrátových časů a prostojů. Služební tělesnou přípravu mužstva a vojáků z povolání doplňovala bohatá mimoslužební sportovní činnost a to, jak pravidelná v oddílech sportu, tak nepravidelná, ale častá. Byly zde organizované různé branné soutěže, jako víceboje, orientační závody, turistické akce, lyžařské závody 100km za 24 hodin, horolezecké a vodácké závody. Většina akcí měla i postupový charakter až do reprezentace útvaru na veřejnosti i po linii armády. Oddíly – atletický, fotbalový, judo byly účastníky civilních krajských dlouhodobých soutěží. Jednotlivci po odchodu do zálohy startovali i ve vyšších a dokonce ligových soutěžích.

Specifické a ne úspěšné místo v systému TV a sportu měly nácviky a vystoupení na dvou spartakiádách, přesto, že jsem měl jako TN jinou představu o potřebách, nárocích a účinnosti prostředků užívaných k rozvoji celkové tělesné zdatnosti a bojové připravenosti příslušníků skupin hloubkového průzkumu. Celkově však je možno konstatovat, že organizovaná služební tělovýchova s mimoslužební aktivní sportovní činností se významně podílela na dobré vycvičenosti příslušníků skupin speciálního určení, ale také na kvalitní tělesné zdatnosti velitelského sboru a důstojníků štábu 7. vp.

kol. Jiří Štastný

MOJE VZPOMÍNKY NA VÝSADKOVÉ VOJSKO

Para výcvik jsem absolvoval v letech 1950-1952 na Trojském ostrově v Praze. Tam jsem

absolvoval i instruktorský kurz. První seskoky jsem absolvoval na letišti v Klecanech a Ružyni. Po vyučení v ČKD Sokolovo Praha jsem nastoupil do Vojenské školy leteckého dorostu v Kremnici. Po maturitě jsem se nedostal do vojenského leteckého učiliště, ale ke spojařům, a tak po roce jsem odešel k dosloužení základní vojenské služby k dělostřelcům. Po ukončení vojenské základní služby jsem pracoval v ostravských dolech, kde jsem též pokračoval v parašutistické činnosti. V roce 1957 jsem nastoupil jako instruktor výcviku branců na KV Svazarmu v Banské Bystrici. Měl jsem však problémy s krajským náčelníkem státní bezpečnosti (chodil jsem mu za dcerou), a tak jsem znovu odešel pracovat do dolu Mládeže v Novákách. V tomto dole jsem utrpěl těžký úraz při závalu. Po zlomeninách nohy a rukou jsem nemohl fárat a tak mě vyslali do školy do Bratislavy. Po tříměsíčním školení jsem zůstal pracovat na SÚV ČSM. Při této práci jsem se opět věnoval parašutismu, výcviku branců pro výsadkovou vojsko. Protože jsem neměl žádné zkušenosti s výcvikem v výsadkového vojska, žádal jsem, abych v rámci vojenských cvičení záloh mohl toto absolvovat v výsadkového vojska. Splnilo se mi to až v roce 1961, kdy jsem byl povolán na cvičení k výsadkovému vojsku do Holešova.

Dne 1. 7. 1961 po příchodu do posádky jsme byli vystrojeni a vyzbrojeni. Na druhý den ráno při nástupu do zaměstnání jsme se dozvěděli, že poručík Belička bude naším velitelem čtyř po dobu cvičení. Choval se k nám i přes tvrdý výcvik přátelsky a my jsme se mu zase odvěděli tím, že jsme v hodnocení byli nejlepší četou záloh. Absolvoval jsem tu seznamovací seskok, seskok s plnou polní a se zbraní, bojový seskok do terénu a noční seskok u Uničova, s pochodem až na Libavou. Skákali jsme z IL-14. Po nočním pochodu a rozběsku začalo přšet, doslova lít. Já jako průzkumník jsem šel nějakých 100m před četou. Když jsem už byl pořádně moký, zůstal jsem stát pod jedním stromem. Když mě četa dostihla, poručík Belička říká: „Franšku, co se děje?“ „Soudruhu poručíku vidíte jak lije?“ To průzkumníkoví, výsadkáři vadí? Jdeme vpřed!“ A tak úplně moký a zničení jsme dorazili na Libavou. Další dva dny už byly jen odpočinkové a rozloučení v jedné z hospod, která patřila jen nám a poručíku Beličkovi. Při rozloučení jsme mu předali věcný dar, který jsme zakoupili. Loučili jsme se plní dojmů a zkušeností, které jsme získali za dobu cvičení. Po návratu domů jsem pokračoval ve výcviku branců, bohatší o zkušenosti, které jsem získal při cvičení u výsadkového vojska.

25. 9. 1961, ani ne dva měsíce po vojenském cvičení, jsem se znovu ocitl u výsadkového vojska. V rámci krize Západní Berlín jsem byl znovu povolán na vojenské cvičení. Tentokrát do Prostějova. Zde jsem absolvoval 4 seskoky z IL-14 a AN-2. V té době se však konal I. Memoriał J. Kriváně. Protože Juraj byl mým dobrým přítelem (spolu jsme strávili jako instruktoři na KV Svazarmu 4 roky), a protože jsem v té době plnil výkonnostní třídu Mistra sportu (potřeboval jsem k tomu závody), tak jsem se chtěl těchto závodů zúčastnit. Nezůstávalo mi nic jiného než uprosit svého velitele, aby mě pustil. I když byla situace složitá a nebyly možné opuštky, našel jsem

u něho pochopení a pustil mě na sobotu a neděli. Mohl jsem však odejít už ve čtvrtek po obědě. V pátek a v sobotu jsem absolvoval soutěž a ještě v sobotu večer jsem se chtěl vrátit do Prostějova. Do Zvolenu na nádraží jsem jel na vypůjčeném motocyklu. V jedné z vesnic mi vběhl do cesty chodec. Nechtěl jsem jej srazit, a tak jsem motocykl stočil do příkopy, ale nevěděl jsem si, že je tam krátké železné zábradlí. Narazil jsem do něho (tehdy ještě nebyla povinná přílba). Po nárazu mi to skalpovalo hlavu, zlomilo dva krční obratle a porušilo míchu. Naštěstí v té době tou obcí projíždělo vojenské auto z Orem laz, a když uviděli, že tam ležím v uniformě, hned mě naložili a odvezli do nemocnice ve Zvolenu, kde mě operovali. Po této operaci jsem zůstal ochmutý. Byl jsem však rád, že žiji, a tak mě nenapadlo, že to musím ohlásit na útvar do Prostějova. Začali po mě pátrat jako po zbehovi. Když mě našli, přijela pro mě sanita a odvezla mě do vojenské nemocnice do Olomouce. Tam jsem však dlouho nepobyl, protože mi skončilo vojenské cvičení a já jako civil jsem neměl nárok na vojenskou nemocnici. Převezli mě do nemocnice do Bratislavy.

Byl jsem téměř rok a půl ochmutý než jsem se z toho dostal a mohl znovu pracovat. V roce 1997 jsem přežil další těžkou autohavárii. Ani to mě neodradilo, a proto jsem se zapojil do práce v Klubu vojenských výsadkářů, ve kterém pracuji od roku 2000. A nejen to, díky tomu jsem se vrátil i ke skákání, a od roku 2001, kdy jsme v Bratislavě absolvovali první veteránský seskok, jsem vykonal 9 seskoků na padáku OVP-68 a 9 seskoků na padácích typu křídlo. To byly moje doteky s výsadkovým vojskem, za co mu velmi děkuji. Vzpomínky zůstanou nezapomenutelné.

Z paměti kol. P. Franška z KVV Bratislava zpracoval kol. Červák

VÝSADKOVÉ SKUPINY STÁLE ŽIJÍ

Ve dnech 1. a 2. září 2006 se konalo setkání bývalých příslušníků 1. armádního výcvikového střediska VÚ 1910 Luštěnice z let 1961-1963 v obci Hodonín u Štěpánova nad Svratkou. Celkem se zúčastnilo asi 50 bývalých příslušníků i s manželkami. Organizací setkání byl pověřen kol. Jaromír JURKA pod taktovkou kronikáře Vladimíra VIMMRA. Jako host se zúčastnil kol. JEREMIAŠ s manželkou z KVV Prostějov s bohatou zásobou suvenýrů. V družné zábavě za zvuků vlastní hudební skupiny (2 muži) se probíraly různé zážitky a vzpomínky na výsadkovou službu. Bylo také určeno kdo z přítomných bude organizovat příští setkání a kde. Toto bude upřesněno během dvou měsíců. Setkání se velmi vydařilo.

kol. B. Kubíček

Víte, že

- Již 11. ročník výsadkového víceboje, který pořádá slovenská armáda, proběhl v krásném, hornatém, ale velmi náročném terénu v okolí slovenského města Žilina. Ve dnech 6. a 7. září mezi sebou soutěžili pětičlenné průzkumné výsadkové hlídky z osmi evropských států. Soutěžilo se v 7 disciplínách, ve kterých se postupně hlídka od 102. průzkumného praporu z Prostějova vypracovala na první místo a nechala za sebou soupeře ze Slovenska, Rakouska, Ukrajiny, Německa a Chorvatska. Blahopřejeme.
- Již po několikáté patřilo náměstí T. G. Masaryka prostějovským vojákům 102. pzpr., kteří se vrátili z půlroční mise v Afghánistánu. Tentokrát měl celý ceremoniál ještě slavnostnější ráz. Jednak se konal den před 88. výročí vzniku samostatného Československa a jednak navrátilí se vojáci obdrželi z rukou premiéra Mirka Topolánka medaile ministra obrany ČR za služby v zahraničí. Své díky vojákům vyjádřil i starosta Prostějova Jan Tesař. „Jsem moc rád, že se zde setkávám se všemi, kteří před půl rokem odjeli. V nelehkých podmínkách, které jsem měl možnost osobně poznat, jste dělali obrovskou čest České republice i městu Prostějovu“ vzkázal Tesař. Od prosince roku 2006 do dubna roku 2007 převezme Česká republika úlohu vedoucí země v sestavě sil na letišti v Kábulu.
- Kontingent 601. skupiny speciálních sil z Prostějova se vrátil ze svého zasedání na jihu Afghánistánu a to beze ztrát a vážnějších zranění. Plk. gšt. Ing. Páleník, velitel kontingentu rozhodl situaci v okolí Kan daháru větou: „zde na jihu se jedná o regionální válku.“ Taliban přeskupil síly a se řadou nových bojovníků z Pákistánu začal znovu útočit. Za posledních 5 měsíců naši vojáci vedli vítězná střetnutí ve třicet čtyřech případech. K těmto úspěchům jim dopomohla palebná síla jejich zbraní. Skupina byla vybavena americkými terénními vozidly s lafetovými kulomety ráže 12,7mm, kulomety M60 vedle řidiče, granátometem AGS17, reaktivními protitančkovými granáty a také výtečnými osobními zbraněmi, což platilo na fanatické protivníky. Základna 601. skupiny v Afghánistánu nesla pojmenování „PROSTĚJOV“. Speciální úkoly a úderné operace plnili naši vojáci v předem určených základnách, kde se střídali v třítydenních cyklech. Po té následoval nezbytný odpočinek, regenerace sil, údržba techniky a výzbroje na hlavní základně. Zajímavostí je, že některé úkoly naši vojáci plnili na koňských hřebecích. Koně se ve členitém terénu skutečně osvědčily.
- Na výročním shromáždění KVV PV upozornil kolega TVRZ na padesátileté výročí, ke kterému dojde 21. 3 a 27. 3. 2007. V roce 1957 v těchto termínech totiž vytvořili naši výsadkáři JEHLIČKA - KOUBEK výškový světový rekord v seskoku padákem z výšky 12.580m ve dne a 12.815m v noci. Příznivou situaci pro vytvoření podmíněk k tomuto rekordu byla skutečnost, že v roce 1956 se stal absolutním mistrem světa KOUBEK a v ženách MAXOVÁ. Proto mohl ministr LOMSKÝ při přijetí delegace u prezidenta A. ZÁPOTOCKÉHO vydat rozkaz 29. bombardo

vacím leteckému pluku k přípravě letounu IL-28/MTH14, k přípravným seskokům a vlastnímu provedení rekordních vzletů a seskoků.

- Otázka, kdy 43. výsadkový mechanizovaný prapor zvedne v Chrudimí kotvy a přesune se do Žatce bude zodpovězena v okamžiku, kdy nově budovaný ubytovací kolos u Žatce bude připraven k osídlení. Původní termín, rok 2008 zřejmě asi nebude dodržen.

- Také ve vojenském újezdě Březina, který se nachází mezi Vyškovem a Prostějovem jsou zpřístupněny tři prostory pro civilní obyvatelstvo. Je to cyklotrasa mezi Rychtářovem-Krásenskem-Kulřovem, prostor mezi Zelenou Horou-Podivovicemi a Kobylničkami a cyklotrasa Hamry-Repechy s přilehlým prostorem až Stinava-Malé Hradisko. (Viz. A REPORT 17/2006).

- V březnu 2006 byla podepsána smlouva a v červenci již představen první český vojenský Airbus A 319CJ zástupcům naší armády. Zatím bez vybavení interiéru. Tyto dva letouny, které naše armáda objednala budou důstojným reprezentantem České republiky a naší armády.

- V připraveném rozpočtu republiky na rok 2007 se počítá pro resort obrany pouhých 53,36 miliard korun, tj. 1,55% HDP (původní plán byl 61,30 miliard). Dochází tedy k dalšímu snížení a jsou proto ohroženy mnohé předpokládané úkoly výstavby armády - mimo jiné i dokončení redислоkace vojsk i stavba domů pro válečné veterány. (Viz. A REPORT 18/2006).

- Na čtvrtém ročníku soutěže „O putovní pohár velitele 4. brigády rychlého nasazení“ dosáhli vítězství v celkovém hodnocení příslušníci prostějovského 102. průzkumného praporu, stejně tak i v kategorii B, kde soutěžili specialisté výsadkové služby. Příslušníci útvarů důst. Starého prokázali své kvality.

- Bylo nás z KVV Prostějov v prvních třech řadách v Městském divadle padesát, kteří jsme se zúčastnili koncertu MELODY MAKERS dne 16. 12. 2006. Profesionální vystoupení, které O. Havelka odlehčil provedením skladeb podle přání z publika což všechny uspokojilo.

- Všechny kluby KVV zasly KVV Prostějov přání k Vánocům a hodně zdraví do roku 2007. Mimo to se k obdobným přáním připojilo 27 jednotlivců. Všem výbor KVV PV srdečně děkuje a přeje hodně radostí a pevně zdraví v roce 2007.

- KVV Liberec dne 25. 11. 2006 provedl dvě významné akce. První akcí byla návštěva nejstarší členky klubu, populární a mediálně známé tandemové paraskokanky kolegyně Julie Braunové, t.č. v nemocnici LDN v České Lípě. Květinou ji blahopřáli k vzácným jubilejním 90ti letům života. Současně jako projev uznání a obdivu k jejímu vyjimečnému výkonu v tandemovém paraskoku v těchto požehnaných letech, byla oceněna a předána jí Pamětní medaile KVV.

- Druhou akcí byla návštěva naší delegace u čteného člena klubu kolegy Františka Mansfelda u příležitosti jeho 81. narozenin. Setkání, tak jako vždy bylo velmi srdečné s příkladným pohostěním. V besedě i přes určité zdravotní a věkové obtíže, byl oslavenec v pohodě a nepřekonatelně v para vzpomínkách.

- Dne 24. 12. 2006 zemřela v Brně-Lišni ve věku 96 let Karolína Otisková, švagrová kpt. Otiska velitele skupiny WOLFRAM, jejíž členem byl i plk. Černota. Paní Otisková bydlela v domě, který byl několik měsíců úkrytem skupiny WOLFRAM.

Vydává klub výsadkových veteránů Prostějov pro potřeby svých členů. Neprodejné.

Kontaktní adresy:

Ing. Jindřich STARÝ – předseda
Dětkovice 26, 798 04 Určice, tel. 582 357 311

Ing. Jindřich ČTVERÁK – místopředseda
předseda redakční rady

B. Šmerala 15, 796 01 Prostějov, tel. 582 341 050

František LEJSEK – člen redakční rady

Šárka 24, 796 01 Prostějov, tel. 582 343 605

Bankovní spojení:

Účet 188 989 286, kód 0300

Graficky zpracovalo a vydalo
oddělení polygrafie CGeoZ
OLOMOUC.